

FOLK OG LAND

NR. 10, 24. ÅRGANG

LØRDAG 31. MAI 1975

LØSSALG KR. 3,—

Frykt for «National Front» i England

DE ETABLERTES BOIKOTT OG FORTIELSE GREIER HVERKEN Å SKJULE
ELLER STANSE DE ENGELSKE NASJONALISTENES FREMMARSJ

National Front marsjerer opp med tamburkorps i spissen

«National Front» står fremst i den politiske kampen for å gi vårt folk tilbake retten til å forsvare sin rase-messige identitet og nasjonale frihet. Oppmarsjert mot oss står de etablerte interessers maktapparat, som har lyktes i å bringe denne engang så stolte nasjon ned fra en sterk maktstilling, som var oppnådd gjennom hårdt arbeide og til en stilling preget av økonomisk, moralsk og militær svakhet.»

Slik beskriver det engelske National Front-bladet, «Britain First», i et nøtteskall de engelske nasjonalistenes hovedoppgave i dagens politikk. Videre i en stort oppslått artikkel om bakspillene i engelsk samfunnsliv, heter det at «de etablerte politikere, storkapitalistene og kommunistene innenfor og utenfor Arbeiderpartiet (Labours) frykter det britiske folks vrede den dag det våkner opp og innser hvilken enorm nedrivningsvirksomhet det har vært gjenstand for.

Vel vitende om sin skyld

forsøker de desperat å demme opp for den stadig tiltagende bølge av engelsk nasjonalisme. I en forgjeves kamp for å utsette oppgjørets dag, gjør de bruk av alle former for boikotting av National Front, fra å nekte utleie av samfunnshus og møtelokaler til utestengning fra radio og TV. Og selvsagt er britisk presse påfallende taus når det gjelder omtale — det hjelper ikke engang med oppmarsjer, hvor 4—

5000 mennesker deltar med musikkorps i spissen midt i London. Det hører med til historien at ingen av de samme muligheter er stengt for kommunistgrupper og andre venstrevridde.

I det hele tatt virker det som om det etablerte England nærer stor bekymring overfor National Front og dens markante fremganger de siste årene. Den oppmerksomhet organisasjonen er gjenstand for, ville ellers være høyst unaturlig. Ifølge «Britain First» har National Front de siste par årene sågar vært utsatt for direkte angrep etter oppskriften splitt og hersk.

Det arter seg slik, at man på den ene siden hisser opp engelske jøder mot National Front ved å skjelle organisasjonen ut for «fascistisk» eller «anti-jødisk», mens man samtidig hisser opp engelske nasjonalister mot den jødiske delen av befolkningen ved å infiltrere deres lokale avdelinger og narre dem til å drive anti-engelsk virksomhet.

(Forts. side 8)

Melsoms bok om okkupasjonstiden ferdig i manuskript

KOMMER TIL HØSTEN — FORHÅNDSBESTILL NÅ!

Redaktør Odd Melsom

Redaktør Odd Melsom har nettopp lagt siste hånd på sin bok om okkupasjonstiden, slik han som NS-mann opplevet og oppfattet den. Selv om Melsom i forordet selv understreker at boken til en viss grad må bære preg av hva han selv var mest opptatt av og hva han mente den gangen, så har han skapt en fin balanse ved å ta med i boken andre NS-folks erindringer. Bl. a. bruker han meget stoff som er nedskrevet av Quislings utenrikspolitiske rådgiver, Finn Støren, og av «NS Månedshäfte»s redaktør, Einar Syvertsen. Likedan har Melsom også tatt med meget dokumentarisk stoff fra krigens tid. En meget verdifull side ved boken er at den klart belyser den sterke spenning som hersket mellom Reichskommisar og hans stab på den ene side og NS-myndighetene på den annen.

Boken er delt i fem hoved-avsnitt. Først behandles utviklingen i verden og Norge i slutten av tredveårene — deretter Quislings aprilregjering og hva den tok sikte

på. Administrasjonsrådet blir underkastet en grundig analyse, og et avsnitt belyser de kommisariske statsråder og deres arbeide. Mest plass er det allikevel brukt til å beskrive den innsats Quislings regjering gjorde fra 1942 til krigens slutt.

Boken er på ingen måte en ensidig lovprisning av alt NS gjorde. Tvert om legges det ikke skjul på feil som ble begått og på at det var problemer man ikke greide å løse.

Det er meningen at denne boken skal være den første i en serie, og dens hensikt er å gi en sammenfattende fremstilling av utviklingsgangen og de viktigste begivenheter. Senere er hensikten så å gå mer detaljert inn i de enkelte saker.

Redaktør Odd Melsom var i de første år under krigen sjefsekretær i Fritt Folk, deretter medlem av LO's arbeidsutvalg, leder av organisasjonens pressetjeneste og redaktør av LO's store ukeblad «Norsk Arbeidsliv». Han ble så fra mars 1944 «Fritt Folk»s sjefredaktør. I etterkrigstiden redigerte han «Folk og Land» gjennom hele femten år.

Du hjelper oss om du forhåndsbestiller!

Utgivelsen av Melsoms bok er et betydelig økonomisk løft for INO. Det ville derfor være en stor hjelp om flest mulig ville forhåndsbestille den, slik at man får en

(Forts. side 8)

USA på feil side i Den 2. Verdenskrig

AMERIKANERNE BURDE HA SATSET PÅ TYSKLAND, HEVDER GUVERNØR WALLACE

Alabamas guvernør George Wallace har uttalt at USA kanskje kjempet på feil side under Den annen verdenskrig. Han kom med disse synspunktene i en samtale med utenlandske pressefolk på rundreise i USA, og uttalelsene ble gjengitt i Washington Post.

Wallace, som trolig vil komme med en offisiell er-

Den kontroversielle guvernør
George Wallace

klæring i neste måned om at han vil forsøke å vinne nominasjonen som demokratisk presidentkandidat ved valget i 1976, sa at han trodde japanerne var blitt provosert til å angripe Pearl Harbour.

—Han mente at USA i årevis før krigen burde ha dyrket vennskapet med japanerne og tyskerne i stedet for å være fiendtlig innstilt. — Jeg tror vi kanskje kjempet mot feil folk under den annen verdenskrig. Med all respekt for den sovjetiske representanten som er tilstede, må jeg si at jeg skulle ønske at man i større grad hadde demmet opp for Sovjetunionen, eller snarere den sovjetiske regjering, sa Wallace.

NB!

Idet dagens avis går i trykken, pågår dagspressens hetskampanje mot landets ungnasjonalister for fullt. Vi har bedt Nasjonal Ungdomsfylking (NUF), som den ledende organisasjonen, om en kommentar, som vi bringer i neste nummer.

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

DET VISER SEG

at den mangfoldige amerikanske utenriksminister Kissinger, som en forvirret norsk Nobelkomite endog belønnet med fredsprisen, nok ikke er så upartisk og uinteressert i Israels ve og vel som man gjerne vil ha det til. Iallfall har han opptrådt svært løsmunnet overfor stammefreder i Israel under «meglingen», så åpenmunnet at den israelske regjering har måttet gripe inn og stanse en bok hvor Kissingers uttalelser ble gjengitt. Han skal ha «kommet med nedsettende uttalelser om egyptiske, syriske, sovjetiske og andre statsledere» ifølge boken. Så kanskje han likevel ikke var så «god venn» som Sadat synes å tro og det er kanskje også forklaringen på den israelske standhaftighet og uvilje til å komme til en fredelig løsning med de arabiske naboer.

EN AV VÅRE HJEMMIGE POLITIKERE,

stortingsmann Bjørn Unneberg, har det vært mye snakk om i det siste. Han skal være slik en gruelig «halvmarxist» ifølge bl.a. skribenter i dette blad. Nu har han gjort et nytt poli-

tisk sprell som nok vil sette fart i snakketøyene. Han har besøkt Danmark og deltatt i en kongress hvor det ble stiftet et nytt dansk parti, «Nordisk folkeparti», og det som opplyses om programmet synes vi høres riktig fornuftig ut. Ifølge Aftenposten går det ut på «dansk utmeldelse av EF og styrket nordisk fellesskap». Innenrikspolitisk krever man vidtgående desentralisering av bosetting, forretningsliv og kulturtiltak.

VI VET IKKE

om det er Unnebergs mening å lage et liknende parti i Norge. Det vil vel i så fall bidra til å øke den partipolitiske oppløsning også i dette land, noe vi for vår del ikke gråter over. Vi kan ellers ikke se at disse nye toner fra Unneberg er mere «halvmarxistiske» enn de gamle. Og hvorledes det nå er med det, så vil vi gjerne slå fast at Unneberg var en av de meget få stortingskandidater som uforferdet trådte opp mot angrepene på de to tidligere «landssvikere», likesom han også før stortingsvalget ga uttrykk for forståelse for de tidligere

(Forts. side 6)

Det har gått nedad bakke for amerikansk goodwill.

Nordisk landnam i vest

Ved vor Danmarks-redaktion

En nordisk landnams- og kulturbedrift af den allerstørste betydning øvede nordmændene i vest, hvor atlantehavsøerne, Færøerne, Island og Grønland for tusind år blev bundet til Norden med uløselige bånd. Når det samme ikke skete med Irland, Manøerne, Shetlandsøerne, Orkneyøerne og Hebriderne, med Nord-england og Normandiet, hvor norske og danske vikingekonger vandt fodfæste og fremmed en storstilet indvandring fra Norden, må grunden være den, at vi her stod overfor kulturfolk, medens svenskerne i øst stod overfor en folkestamme, der i politisk og teknisk kultur var dem underlegne jævnfør den nylig bragte artikkel om den svenske erobring af Finland).

Når det var, at den norske udvandring vestpå begyndte, kender vi lige så lidt til som til den svenske. Længe, meget længe før vikingetiden er den begyndt, hvad angår øerne nord om Skotland.

Til Irland begyndte den ca. 830 for at tage fart i slutningen af det samme århundrede, og den norske udvandring til de folketomme øer, Færøerne og Island er kun afslutningen af et helt vestnorsk udvandrertidsrum på henved et århundrede.

FÆRØERNE

Til Færøerne, som i det 8. århundrede havde været et tilflugtssted for irske enboere, nåede som den første nybygger nordmanden Grimr Kamban, og mange andre fulgte efter, hvorom der fortelles i Færeyingasaga. Under langt fattigere forhold end i Norge reiste høvdinge og bønder her deres højsædestøtter i små og store gårde og fortsatte det liv, de havde levet i Norge.

ISLAND

Ikke mindre sælsomt har Islands opdagelse og bebyggelse formet sig, måske det mærkeligste kapitel i al udvandrings historie, klart belyst af den senere sagaskrivning, som det er:

Islands første nordiske opdager var nordmanden Nadd-Odd, en fredløs mand fra Færøerne. Derefter kom en sjællænder af svensk æt Gardar Sævarsson til øen og sejlede rundt om den, og endelig brød Floke Vilgardsen fra Rogaland i Vestnorge op som den første landsnams-

NORDISK I TUSIND ÅR

mand, der sejlede ud for at blive deroppe, men efter en vinters ophold på Island gav han op.

Først med Ingolfr Ørnson kom der fart i bebyggelsen, og gjennom ham og de 400 landnamsmænd, der fulgte i hans spor, befolktes landet fra ca. 870 og fremetter, og hermed er øen for alltid i folkelig og kulturel henseende forankret ved Norden, ja er trods sin fåtallige befolkning gjennom sine enestående litterære bedrifter i denne henseende blevet et nordisk hovedland.

Som Finland blev vundet i den elvte time, før russerne kom, kan Island siges at være sikret Norden, før det nærliggende irske og engelske folk kom herop. Før nordmændene kom, var også her som på Færøerne, kelterne på færde. Flere af landnamsmændene var fra Irland, og et ret sterkt keltisk islæt har befolkningen fået gjennom irske ætteskaber, irske trælle, og træk i islandsk legemsbygning og islandsk folkekarakter kan kun forstås herud fra, ikke minst folkets, ja almuens glæde ved litterære sysler, dens fortællerglæde og dens livlige fantasi. Halldor Laxnes har mærkelige ting at fortælle herom.

(Forts. side 7)

Definisjon:

En klok mann, står det i vårt uoffisielle leksikon, er ikke han som kan gi de riktige svarene, men han som kan stille de riktige spørsmålene.

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosker, Østbanen,
Vestbanen og i Stortingsgaten
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomster-
torget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohel

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

TRONDHEIM:

Madsens Bladforretning, Olav
Tryggvasonsgt. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes
Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen
Butikksenter
Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvendelse bladets ekspedisjon.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

Jubileum med brister

Det er blitt 30 år siden. Et såkalt rundt tall. De som vant finner skjellig grunn til å markere begivenheten, noe man vel ikke kan fortenke dem i. For alle oss, som på en måte står på den andre siden av gjerdet, faller det vanskelig ikke å skotte over for å følge litt med i hvordan feiringen arter seg. På sett og vis er vi jo «vedkommende».

Vi har også et perspektiv av den historien det gjelder, og får like så bestemte assosiasjoner ved de mange minnetaler og kransnedleggelse. Og når sant skal sies, har vi en slags følelse av at seieren er blitt merkbart uthulet etter disse 30 årene. Resultatene står liksom i slik besynderlig kontrast til hva man hadde ventet seg, at det for mange er naturlig å spørre om hvem det egentlig var som vant. Dette forhold har naturlig nok sin innvirkning på ordvalg og betoning under feiringen.

Norges utenriksminister i de dramatiske krigsårene, Halvdan Koht, hadde som politisk ledetråd at vi ikke måtte komme med «på feil side». Han fikk landet med på engelsk side — med god hjelp av Churchill. For Englands del ble følgene av krigen svært så tvilsomme, trass i at landet kunne henregne seg til «seierherrene». Og dette er ikke konklusjonen etter 30 år, men var innlysende allerede i 1945 — iallfall for Churchill — som dengang uttalte at de (d.v.s. seierherrene) hadde drept feil svin (killed the wrong pig).

Dette kan vel neppe forstås som annet enn en erkjennelse av at England i virkeligheten var kommet med på feil side — mot seg selv og mot Europa. Etterkrigstidens utvikling har i sannhet bestyrket antagelsen. Med tiden har mange andre gjort seg de samme refleksjoner, men ikke alle har den samme mulighet til å uttale seg med offentlig anseelse.

Men så — midt i jubileumsåret — rykker altså en amerikansk guvernør, George Wallace, ut og uttaler at også USA kjempet på feil side under Den 2. verdenskrig. Rett nok er Wallace en omstridt person i USA, men han er likevel delstatsguvernør og uttaler seg ellers på presidentkandidat-nivå.

Normalt hører vi til dem som ikke ynder å diskutere rent hypotetiske forhold som hvordan verden mon ville ha sett ut dersom Kleopatras nese hadde vært lenger. Men i dette spesielle tilfellet vil vi avvike fra normen:

Sett at Tyskland hadde seiret i Den 2. verdenskrig!

Selvsagt ville det ikke betydd Paradisets innførelse på jorden. I motsetning til demokrater, sosialister og kristne var det heller ikke slike løfter nazistene gav. Det som imidlertid er sikkert, er at tysk seier ville ha ført til et sterkt Europa uten «jerneteppe» og betongmurer en menneskealder etterpå. Faren for et bolsjevikisk mytteri innenriks ville vært lik null og noen kommunistisk trussel utenfra ville neppe vært tenkelig. I tilfelle ville den stått seg dårlig mot et samarbeidende Europa fra Atlanterhavet til Ural.

Alt i alt altså et Europa uten de sikkerhetsproblemer det har å stri med idag. Tvert imot, istedenfor å måtte søke sin sikkerhet gjennom tvilsomme våpenallianser, ville Europa selv kunne ha opptrådt som garant for sin egen fred.

Idag, ved 30-års jubileet, er situasjonen atter den, at alt vi kan gjøre er å håpe at vi kommer med på «den riktige siden». Måtte de som har det avgjørende valg tenke seg godt om. La oss ikke enda en gang oppleve at vi har vært med på å likvidere «feil svin».

Det massive idioti

Skulle der noen gang skrives en bok om norsk utenrikspolitikk, skulle jeg anta at bokens tittel vil bli noe i likhet med ovenstående. Da jeg siden ganske ung nu i ca. 50 år har vært en interessert tilskuer og muligens har jeg den frekthet å opplyse om; at jeg også har levet opp i ett politisk interessert miljø vedrørende Norges forhold handels-politisk og nasjonalt. Da 1905-episoden jo fremdeles er av den natur, at den tross Grunnlovens bestemmelser må holdes i «skuffen», kan jo selvsagt disse ting ikke offentliggjøres. Jeg kjente noen som for lengst er døde som fikk en kikk i skuffen, da det var nødvendig. Johan Scharffenberg viste meg i sin tid visse ting som hadde bevirket; at Kongeskipet ble noe sent leverert! Så mottageren klaget jo over at han var blitt noe gammel. Nevner dette da det berører også norsk utenrikspolitikk.

Lord Hankey sa meg i sin tid «At jeg må vel innse at Norge var blitt godt behandlet siden 1905. Vi hadde alltid kunnet leve like godt som i noe annet europeisk land. At vår fraktevirkosomhet alltid hadde hatt Englands støtte etc.» Jeg innrømmet selvsagt dette. Det at man hadde måttet tvinge Hitler nordover hadde berørt hele Lordens omgangskrets, da man satte stor pris på Norge med fjellvidder og lakse-fiske. Denne spesielle «tone» kjenner jo jeg fra mine skoledager i England. Vi har jo aldri blitt oppfattet annet enn som ett område. Selv Nansen i sin ski-dress ved hoffet i London ble jo heller ikke tatt så skrekkelig alvorlig som vår «lokale presse» slo det opp til. Vi oppnådde som nylig hr. Evensen, absolutt ingen ting. Hva vi kaller vandt «nesten» i sporten. Vi vinner selvsagt aldri noe som helst politisk utenriks. At vi etter de to verdenskriger er blitt skrytt av på grunn av våre transportere og dyktige sjøfolk koster jo ikke så meget. Og omtales jo mest i store mid-dager, når de folk som aldri har våget noe som helst annet enn å gape med kjeften føler trang til å skryte. Det tok jo 30 år før man fant det nødvendig å avertere etter sjøfolk og pårørende som skulle ha oppgjør for sin lønn og taperhet. Som bekjent har denne sak vært for domstolene flere ganger med 0 resultat. En skam-plett på disse som overgår selv de uhyrlige rettssviks-forbrytelser etter 1945. Ja

Lord Hankey: Norge er blitt godt behandlet (av England) siden 1905

sjøfolkene fikk faktisk en mere skammelig behandling enn NS. Mere sjofel, da man jo ikke utnyttet våre frontkjemperes idealisme og innsatsvilje til Norges ære. Men ett land som sørgelig nok nu mest er opptatt av Bingo og Tipping, da det øyensynlig går trett av det partipolitiske vrøvl, går jo alt forbi. Da man faktisk averterte etter

H. FRANKLIN KNUDSEN

«døde sjøfolk» tenkte jeg naivt nok NU MÅ VEL NOEN REAGERE OG SPØRRE HVA I H... DETTE SKAL BETY. Men nei, i pres-sen den store stillhet.

Mere interessant å hjelpe Portugal og en del sorte folk over i den kommunistiske leir. Dette på tross av at Norge selv er en del av den knipetang som i tur og orden nok vil bringe de store slarvekjefter til taushet.

Når selv Aftenposten, en av kapitalismens høyhus, nu går inn for bare business og blir en sort polypp på Verdens gang og begge sammen en slags masse-kviser på den Borgerlige front — så må man finne seg i at der brer seg en del «røde hunder» Gustavlarsen & Co. Muligens er de like politisk syke som sine velbetalte stortingsturer, men en ide har de. Nemlig utryddelse ved alle midler av det borgerlige krapyl.

Da skal jo FIIN-KULTUREN komme i høysetet på

Kolhosen. Stakkars Norge, så fattig med sjøen fylt av olje, som allerede tappes i kroner og tankskip i masser som turist-attraksjon i våre vakre fjorder. Værst må det jo være for den store slarvekjeft i UD nu å ha forsvarlig lås på sin snute. Han måtte jo gå inn for Arafat for ikke å få hele tankflåten hjem. Det ville antagelig ha tørket Norges Bank ut og muligens Arbeiderpartiet. Snodig at araberne skulle bli dem som overtok Englands rolle for å passe litt på snakke-skravle sakene i UD. Kunne det tenkes at vi muligens har noe ansvar for hva vi stiller til eller medvirker til utenlands? Mener den skare (ynkelige forvridde radikale, med lønnsøkning som post 1 på programmet) at vi er ansvarsfrie fordi ingen hører på oss? Slik er jo saken faktisk. Alt er for innenlandsk konsum. Meget sjeldent blir vi tatt hårdt på. Som dengang Norge lot seg narre av England til å stemme mot Spania i FN (sammen med Sovjet). Da var det på håret at alle nordmenn med sin business kunne komme til å bli utvist fra spansk område. Tør noen benekte det, eller skal jeg komme med flere detaljer. Norge er jo faktisk det land som blir minst omtalt i verdenspressen. Vi er kun interessante som et baseområde mellom super-maktene. Og nu den senere tid som energikilde. Selv om vi selvsagt med Johnsnere intet får å si når det kommer til stykket. Skal vi gi bort tankflåten til skrapjernspris eller holde kjeft. Vi bestemmer nemlig ingen ting uten MAKT. Som vi ikke har og aldri får. Eller har hatt. Kjeft har vi fra før den store B. B. som mente at Norges røst burde høres. Hvorfor det når ennu ingen har villet høre på den. Ibsen ble verdenskjent fordi han som Borten viste oss underbukkene. Hamsun av samme grunn, og hans siste «PÅ GJENGRODDE STIER» tok jo for lange tider enhver til-til de mange impliserte. Gjorde domstoler om til hva de er, og blir. Uegnet til virksomhet med rettferd for øye.

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

HVORFOR VI BØR STEMME SAMLET

Herr redaktør!
Selvfølgelig har Fredrik B., Oslo (F. og L. nr. 8) rett når han helst ser at vi organiserer vårt eget parti. Så lenge det ikke er skjedd, er det imidlertid viktig at vi bruker vår stemmerett mest mulig samlet, fordi vi da har mulighet for å øve den innflytelse vi tilkommer og har krav på.

Det er nå engang slik i vårt demokrati at politikerne er meget lydøre overfor alle grupper som er store nok til å ha betydelig innflytelse ved valgene. Er vi tidl. NS-folk en så viktig gruppe?

Det er en kjensgjerning at de «landssvik»-dømtes gjennomsnittsalder var ganske lav i 1945 — det kan man overbevise seg om hvis man har anledning til å bla igjennom myndighetenes berømlige «landssviker»-lister. Man kan derfor med god grunn regne med at av de nær 100.000 «landssvik»-dømte, lever fremdeles minst 60.000. I tillegg kommer adskillige NSUF-ere, som var for unge til å bli straffedømt. Dessuten er det åpenbart at man kan regne med et betydelig antall sterkt sympatiserende blant NS-folks familie, slekt og venner. Ikke minst kommer «landssviker»-barna sterkt inn i bildet. De fleste av dem har gjennom årene selv fått erfare hvilken forfølgelse det her dreier seg om.

Slår man alle disse grupper sammen, kommer man til at det dreier seg om en stemmereserve på ihvertfall 100.000 mennesker, og det er et tall som ethvert parti vil interessere seg for og ta hensyn til dersom denne gruppen opptrer samlet i valg av parti.

Jeg håper Fredrik B. etter dette resonnement vil skjønne hvor viktig det er at Folk og Land behandler spørsmålet om hvordan NS-folk bør stemme. Så lenge bladet ikke forlanger at jeg skal stemme sosialistisk, vil jeg for min del følge parolen, selv om også jeg kan styre min begeistring for de etablerte partier.

Noldus, Trondheim

NEI TIL UNNEBERG OG ET SOSIALISTISK SENTERPARTI

Herr redaktør!
«Veteran» undrer seg i F. og L. nr. 7 over at jeg har så mye imot Bjørn Unneberg, og peker på at han var en av de få som forsvar-

te de to tidl. NS-folk blant SV's stortingsrepresentanter.

Jeg ber «Veteran» tenke over følgende: Ville Unneberg kommet til unnsetning hvis det f. eks. var blitt valgt tidl. NS-folk som representanter for Anders Langes Parti?

Personlig er jeg ganske sikker på at Unneberg ikke ville løftet en finger til forsvaret for dem, men antagelig heller ha deltatt med full styrke i hylekoret. Unnebergs interesse er å forsvare venstresosialismen, ikke oss NS-folk.

I det hele tatt er Unnebergs «grønne sosialisme» ikke noe annet enn et forsøk på å trekke Senterpartiet over i retning av den røde sosialisme. Se bare hvor lett han får spalteplass i «Orientering», hvor villig han uttaler seg der og hvor ofte han deler SV's standpunkter.

Jeg akter å bekjempe omformingen av Senterpartiet i sosialistisk retning med alle de krefter jeg har, og håper på hjelp fra alle tidl. NS-folk som har noen innflytelse i partiet. **Agro**

OBSERVERT DEN 1. MAI

Herr redaktør!
...Hørte forøvrig rykter om at det riktig skulle ha vært fart over 1. mai-feiringen der inne hos dere, med både røyk-bomber og bombetrusler. Jeg må tilstå at jeg fryder meg over at kommunistene blir skremt litt, selv om de nok vil vite å utnytte slike ting maksimalt for at folk skal synes synd på dem.

Her i Tønsberg regnet det hele dagen, så AKP-toget ble ingen suksess. Jeg utstyrte meg med regnfrakk og var tilstede på byens torg etterpå for å høre hva disse folka vel kunne ha å si.

Der sto en liten flokk våte og pjuskete venstreradikale og hutret og frøs foran talerstolen mens et kvinnemenneske fra «Kvinnefronten» la ut om hvor fint man hadde fått det i Vietnam, etc. etc. Det var samme gjengen som går i det toget hvert år, som sto der nå også. Etter som det praktisk talt ikke fantes andre der, virket det mer som et privat menighetsmøte enn et folke-møte. Ellers hadde Høyre møte på Farmands-torget, med en del flere tilhørere enn AKP. Et par ALP-gutter delte ut brosjyrer tidligere på dagen, om bruken av oljepengene til skattelettelse. Temmelig tamme greier alt sammen.

A. B., Tønsberg

DEBATTSIDENE

FALK:

De amerikanske «liberals» — et upålitelig og farlig element

Deres redaksjonssekretær Erik R. Hansen skriver i F. og L. nr. 8 bittert og ironisk om amerikanernes svikt i Vietnam og deres manglende evne til å stoppe kommunistenes fremmarsj. Jeg er enig i at man kan bli bitter og oppgitt av adskillig mindre enn det.

Allikevel synes jeg E. R. H. forenkler problemet i litt for høy grad. Påstanden om at «det står jøder bak alt», synes jo å gi en grei forklaring på det hele, men dessverre er saken adskillig mer komplisert enn som så.

U.S.A.'s problem er den ikke særlig store, men politisk meget innflytelsesrike gruppen av «liberals», eller som vi ville si: venstredreide. Selvfølgelig finnes det ikke så få av jødisk ætt blant dem, men det gjør det også blant deres bevisste motstandere. Det er nok å nevne Barry Goldwater, avgjort den mest «antiliberales» kandidat som har stilt opp ved et presidentvalg etter krigen.

«The liberals» finnes først og fremst i nordøststatene og har en veldig makt i presen, TV, radio, undervisning og forlagsvirksomhet. Det meste av det vi her i landet får presentert som «amerikansk opinion», stammer fra denne dominerende

gruppen. Mektige aviser som New York Times og Washington Post er helt i hendene på dem, og legg merke til at det nesten bare er disse to organer som siteres her hjemme. «The liberals» har også meget sterk innflytelse i de internasjonale pressebyråer som leverer nyhetsstoff til hele verden.

Når man snakker med den jevne amerikaner, er han meget oppmerksom på disse forhold og trygler og ber om at vi ikke må oppfatte «the liberals» som U.S.A.'s egent-

lige stemme. Det store flertall amerikanere, og ikke minst norsk-amerikanerne, er meget forbitret over den dominans «the liberals» har i massemedia og undervisning.

Den jevne amerikaner er heller ikke i tvil om hva det hele egentlig dreier seg om: Trådtrekkerne bak det hele er plantede kommunistiske desinformasjonsagenter, og de har som vanlig i alle land, noen tusen politiske tåper å støtte seg til og gjøre bruk av.

Hvis man som E. R. H. konsentrerer all oppmerksomhet om det jødiske innslag blant «the liberals», da kan han komme til å lede oppmerksomheten bort fra den skade som de øvrige «liberals» — og det er de fleste — gjør både U.S.A. og oss.

Vår oppgave som norske antikommunist er å støtte det amerikanske folk i dets kamp mot deres «liberals». Det gjør vi først og fremst ved å fjerne enhver tvil i det norske folk om hvilke obscure kilder NRK og meste-parten av norsk presse øser av i U.S.A., og gjøre det klart at disse kilder i virkeligheten ikke representerer det amerikanske folks mening — ofte heller tvert imot.

Barry Goldwater, tross sin jødiske opprinnelse en av de mest «antiliberales» amerikanske politikere.

De vil forbedre verden

KJENNER DU TYPENE?

- De kan sette fyr på et slott — men ikke slå opp et telt
- De kan myrde et menneske — men ikke oppdra et barn
- De kan velte en trikk — men ikke bryte en stubbe
- De kan forbanne mørket — men ikke tenne det minste lys
- De vil redde menneskeheten — men kan ikke redde seg selv
- De preker solidaritet med de fjerneste — men klassekamp mot sine neste

Vil du overlate fremtiden til dem?
La det bli mening i Din opposisjon — slutt Deg til der hvor Du blir tatt alvorlig

Gå med i NUF — NASJONAL UNGDOMSFYLKING

OSLO, Boks 5331 Maj., Oslo 3
BERGEN, Boks 674, 5001 Bergen
MOSS, Boks 60 Jeløen, Moss
STAVANGER, Boks 505, 4001 Stavanger

Testamentariske gaver

NS-folk er et trofast folkeslag. Et av bevisene for det er de testamentariske gaver i form av penger, bøker og andre ting som regelmessig kommer inn både til INO, Hjelpeorganisasjonen og Folk og Land. Av hensyn til familien ønskes oftest ikke navn nevnt. Men familiene skal i hvert fall vite at gavene blir mottatt med stor takk, og at våre døde venners gavmildhet er en stimulans og oppmunt-ring for oss.

SI DIN MENING I FOLK OG LAND

DEBATTSIDENE

Immigranten eller den innfødte — hvem blir diskriminert?

STORTINGET HAR FÅTT ET NYTT FORMÅL: å bevilge de forhåndsdiskonterte oljepengene til: Husrom til fremmedarbeidere fra u-land. Foreløpig er det bevilget kr. 200.000.—. Mere kommer nok siden. Fremmedarbeiderforeningen i Oslo har anmeldt et behov på 600 leiligheter. Samtlige partier i Stortinget minus ALP går jo inn for å legge forholdene til rette for samfunnets hellige kuer — de fargede innvandrere — slik at de kan få etablert seg for godt med sine familier — og sørge for at Norges befolkning får et mindre germansk (les: nazistisk) utseende. I neste omgang skal det løyves penger til bygging av moskeer, egne restauranter og egne sendinger i radio og fjernsyn.

Trass i at statsråd Aune under innvandringsdebatten i Stortinget klart sa fra at «intoleransen setter klare grenser» og at man ikke kan provosere det norske folk ved å tillate øket innvandring, er loven om innvandringsstopp så uthulet at selv stortingsrepresentantene tviler på dens effektivitet. Dessuten skal den jo også bare være midlertidig.

AV BASTIAN

Det vanlige argument om at norsk arbeidsliv trenger fremmedarbeidere har for lengst vært imøtegått av arbeidsdirektør Danielsen om at fremmedarbeidere bare skaper behov for nye arbeidsplasser samt legger grunnen til sosiale problemer — noe som til overmål eksempler fra en rekke andre vesteuropeiske land viser.

I det øyeblikk fremmedarbeideren ved hjelp av norske skattepenger får etablert seg og sin familie i landet, slutter han med å være en mobil arbeidskraftreserve. Legger hans arbeidsgiver ned bedriften eller innskrenker, vil han ikke flytte til et annet distrikt der det er arbeid å få, men heller heve trygd i påvente av ny virksomhet på den plass han bor fast.

Både i skole og gjennom massemedia arbeides det intenst med å få det norske folk til å akseptere de fargede fremmedarbeidere som likeverdige borgere — dette trass i at den jevne nordmann klart viser en instinktiv uvilje overfor de fremmede med deres livsvaner og manglende hygiene.

I følge norsk presseskikk er det idag ikke mulig å annonsere ledig bolig eller stilling til «norske søkere». Dette blir oppfattet som rasediskriminering. Derimot er det intet i veien for å tilby hus eller jobb til «helst fremmedarbeider».

Tar man en tur i Oslos gater idag er det forstemmen-

de å se i hvilken grad den rasemessige forsøpling har tatt overhånd.

Pakistanere: Bidrar de til avgermaniseringen av Norden?

DEN LILLE FORSKJELLEN

En leser har sendt oss et avisutklipp, som ser ut til å inneholde et sitat, men uten at noen kilder forøvrig er oppgitt. Teksten har imidlertid et poeng, så vi gjengir den her: «Radikal og sosialistisk er ikke akkurat det samme. Det fremgår ikke minst i næringspolitisk sammenheng, hvor det unektelig kreves radikale inngrep for å stimulere og planlegge på lang sikt, men hvor sosialistisk dirigering og detaljregulering virker bremsende på utviklingstakten. Her er det spørsmål om ideologisk stillingstagen. Det er ikke usannsynlig at nettopp dette spiller en forholdsvis liten rolle for det store flertallet velgere idag. Tilbake står da tillitsspørsmålet og ikke minst ledende politikeres evne til å vinne velgernes tillit.»

OBSERVATOR:

Vårt felles mål er stornordisk samarbeide

SELV OM OGSÅ NASJONALISTER KAN VÆRE UENIGE OM
TAKTIKK OG DETALJER

Det er ikke god folkeskikk å referere ting som er sagt i private samtaler, men jeg våger allikevel å gjengi noen kloke ord som vår redaksjonssekretær, Erik Rune Hansen, sa her forleden: «La oss diskutere både hardt og ivrig, men for all del: Vi må ikke splitte oss i fraksjoner og dogmatiske smågrupper. Det er en venstreekstremistisk syke, som dessverre også har ødelagt enkelte lands nasjonale bevegelser».

For oss norske nasjonalister gjelder det at undertrykkelse og forfølgelse har holdt oss mer eller mindre lammet i trede år. Først nå er vi våknet til erkjennelse av at vi fortsatt har store og for vårt folk livsviktige politiske oppgaver å løse. At vi i denne situasjon trenger en viss tid til å avklare både en detaljert målsetning og de taktiske metoder, er ikke det minste merkelig.

En av de ting som har

vært mest diskutert i Folk og Land de siste måneder, er vår utenrikspolitiske holdning. Tilsynelatende er det ganske sterke motsetninger her, men jeg tror det mest er strid om ord og definisjoner. Ihvertfall vil jeg prøve å uttrykke det som etter min erfaring er de aller fleste norske nasjonalisters utenrikspolitiske holdning.

En ting tror jeg vi alle i prinsipp er fullstendig enige om: Det norske folk er alt for lite til å stå alene i verden. Vil vi bevare vår egenart og vår livsform, må vi samarbeide med andre. De vi ønsker å samarbeide med, er de andre nordiske og stornordiske folk både i Europa og andre verdensdeler, og ellers enhver nasjon som har noenlunde sammenfallende interesser med oss. At dette samarbeide utbygges, er absolutt nødvendig for å verge de verdier vi står for, og for at vårt folk skal eksistere

videre i fremtiden.

Vi er også enige om at vår nasjonalistiske tenkning og kommunisme er som ild og vann. Vi på vår side tror på individets, folkets og rasens rett til å utfolde sin egenart, og at all fremgang ligger gjemt i forskjellenes dynamikk. Kommunismen derimot prøver med vold og makt å presse oss alle inn i den samme form, uten hensyn til meneskelige lidelser og millioners ulykke. Derfor må vi alltid og over alt kompromissløst bekjempe kommunismen og de kommunistiske intriger.

Når vi nasjonalister er uenige, gjelder det ikke prinsippene, men hvordan vi praktisk skal sette dem ut i livet. Skal vi f. eks. si ja til NATO, ja til EF?

At de folk det gjelder, bør samarbeide, er det vel heller ingen uenighet om. Når noen nasjonalister allikevel sier

(Forts. side 6)

Hvem busker professor Orris?

HAN BESØKTE UNGDOMSFANGELEIREN PÅ GULSKOGEN I 1947-48

Det var en alminnelig oppfatning like etter krigen at alle som hadde vært med i NS, for fremtiden bare ville få anledning til å gjøre kroppsarbeide, uansett hvilke evner og forutsetninger de hadde. I den anledning ble det — i og for seg for-tjenstfullt — opprettet en ungdomsfangeleir på Gulskogen, der mannlige NS-ungdom ble gitt opplæring i forskjellige håndverksfag. Også lærerne var fanger — fremragende fagfolk fra NS's egne rekker.

Til denne leiren kom vinteren 1947-48 en amerikansk professor ved navn Orris, og han bodde flere uker inne i leiren. Hans oppgave var å studere hva slags unge mennesker det var som hadde sluttet seg til de nasjonale bevegelser i Europa.

Professor Orris fant seg meget godt tilrette i fangeleiren og fikk mange gode venner. Ved avreisen uttalte han omtrent det følgende: «Da jeg begynte denne undersøkelsen, var jeg forberedt på å havne blant folk som nærmest kunne karakteriseres som menneskelig avskum. Til min store for-

bauselse har jeg måttet konstatere at de nasjonale bevegelsers ungdom både når det gjelder intelligens og moralsk integritet ligger betydelig over gjennomsnittet. Det gjelder ikke minst de mennesker jeg har møtt her på Gulskogen.»

Noen måneder senere kom professor Orris tilbake og oppholdt seg igjen på Gul-

skogen noen dager for å hilse på gode venner.

Har noen beholdt kontakten med professor Orris? Lever han fremdeles? I alle fall må han vel på noe vis ha offentliggjort resultatet av sine undersøkelser?

Eventuelle opplysninger bes sendt undertegnede via Folk og Land's redaksjon.

Gulskogen-fange

Orris fant at «landssvikungdommens» intelligens og moralske integritet lå betydelig over gjennomsnittet.

Meninger om dagens...

(forts. fra side 2)

NS-medlemmers angrep på «rettsoppgjøret». Vi får imidlertid si at «vi har det ei fra hans egen munn, men vel fra hans nærmeste krets».

SÅ DYPT ER USA'S ANSEELSE

sunket etter forræderiet mot landets venner og allierte i det gamle Fransk Indo-Kina, at selv det vesle Kambodsja våger å skubbe seg på den noe fallerte stormakt og har oppbrakt et halvmilitært amerikansk skip utenfor de godkjente egne territorialfarvann. Men Norge klynger seg fortsatt til USA og dets NATO, som selv høyrestoringsrepresentant Paul Thyssen i en artikkel i Norsk Militært Tidsskrift gir uttrykk for sterk mistillit til. Han aksepterer faktisk at det mere og mere holder på å gå i oppløsning. Han synes nu å ha mere tiltro til en slags europeisk militærallianse etter gammelt mønster uten integrert forsvarssamarbeid som nu. I tillegg da kanskje en løs samarbeidsavtale med USA. Når selv de grønne høyreblad blir grepet av slike tanker er det kanskje forståelig at vi også nærer dem her i bladet — og har gjort det den hele tid.

ELLERS ER HER HJEMME

— vi hadde nær skrevet gorillakrigen, men får nøye oss med — småkrigen i full gang, på det lokale osloplan iallfall mellom partnerne i det marxistiske SV. På nominasjonsmøtet sprakk det hele med et brak i det forsamlingen ikke ønsket å ha med FRIHETENS redaktør på listen, noe som fikk kommunistene til å marsjere ut i sluttet tropp. For kommunistene har naturligvis ikke tenkt å være noen sleeping partners i det nye venstredemokratiske partiet — så absolutt tvertimot. Det skal man nok få merke mere til og det burde også erfaringene annetsteds fra ha lært tvilerne.

NORGE ER ELLERS,

under Arbeiderpartiets «nasjonale» ledelse på fullt tilbaketog igjen i spørsmålet om å sikre våre fiskeres rettigheter gjennom utvidelse av fiskerigrensene. På ny har den internasjonale konferansen endt uten noe slags resultat og påny lokkes det med en mulig ny konferanse senere. Det må synes klart at denne veien om internasjonale avtaler med hundrevis av små negerstater i smukk blanding med stormakter som bare vil fremme

sine egne interesser ikke vil føre frem. Arbeiderpartiet har høytidelig lovet at det i løpet av 1975 skal bli foretatt en utvidelse av fiskerigrensene til iallfall 50 mil og vi håper fiskerne nu vil holde herrene i ørene slik at de oppfyller sine løfter uten mere internasjonalt snikk-snakk. Vi synes statsråd Evensens uttalelser i så henseende ikke var særlig loventende. Og nu skal han dra ut på ny forhandlingsreise til både venner og fiender for å bepent om lov. Istedenfor å gjøre akkurat det motsatte: forhandle etterpå. Og la så det store NATO-vennskapet stå sin prøve. La våre «allierte» vise det i praksis. Eller snu eventuelt kursen østover. For rent bortsett fra det marxistiske styresett i Russland, så er jo også denne stat en del av det Norden Norge først og fremst tilhører. Vi ha derfor mange felles interesser. Og vi kan ikke forskelele dyre norske interesser bare for å delta i det slagordenes felttog mot «marxismen» som ingen synes å ta alvorlig i praksis — aller minst våre unnfallende partipolitikere.

Vårt felles...

(forts. fra side 5)

nei til at Norge blir med i EF og endog uttrykker skepsis overfor medlemsskapet i NATO, så er det fordi de mener at begge organisasjoner beherskes av krefter de ikke kan godta.

Min personlige oppfatning er at vi lettest når vårt mål ved å bli i NATO og gå inn i EF, fordi det alltid er lettere å erobre en organisasjon innenfra enn utenfra. Hvis de nasjonalistiske bevegelser igjen blomstrer opp, og det er det mye som tyder på, er det langt lettere å overta et eksisterende samarbeidsapparat enn å bygge opp et helt nytt.

Det spiller også en viss rolle for mitt standpunkt at våre kommunister og venstreekstrimister er så inderlig og hatefullt imot begge de to organisasjoner. Det viser jo tydelig at både EF og NATO, selv i sin nåværende ufullkomne form, av kommunistene oppfattes som en hindring for verdensrevolusjonen. Enhver slik hindring ønsker jeg å holde ved like og aller helst forbedre.

Jeg respekterer selvfølgelig at andre nasjonalister

kan ha andre meninger om hva som er den riktige taktikk. Det er imidlertid viktig at de, når og hvis de angriper EF og NATO, aldri forsømmer å understreke at de prinsipielt er for et samarbeide med de folk det her gjelder. Ellers kan de komme i skade for å levere våpen til kommunistenes og venstreekstrimistenes arsenal og vanskeliggjøre gjennomføringen av vår prinsipielle målsetting.

Melsoms bok...

(forts. fra side 1)

viss oversikt over hvor stort opplag vi bør trykke.

En enda større hjelp ville det være om mange også ville forhåndsbetale boken. I tilfelle gir vi 10% rabatt og sender dessuten boken portofritt når den tid kommer. Boken vil bare foreligge innbundet, og prisen er foreløpig kalkulert til kr. 65,— pr. bind.

Hvis noen vil gi INO større eller mindre bidrag til støtte for utgivelsen, så er selvfølgelig også det meget velkomment.

Bruk bestillingskupongen som du finner på annen plass i bladet.

Fra Galleriet...

(forts. fra side 4)

INGEN GRUNN TIL SLIK BESKJEDENHET?

Herr redaktør!

Den forsiktighet frontkjempere omtales med i Folk og Land har forundret meg mang en gang.

Navn blir ikke nevnt, ja en skulle tro at det å ha vært frontkjemper var en slik forbrytelse, at en aldri mer måtte stikke hodet så pass opp at folk virkelig fikk greie på at det var en del tusen nordmenn som kjempet i øst også, men se det er det ikke så mange som vet.

Personlig har jeg alltid sett opp til disse norske guttene som gjorde en innsats ved frontene i øst.

Jeg kjente da også noen som deltok der borte, men dessverre, de kom aldri tilbake.

Selv meldte jeg meg til tjeneste på forsommeren 1941, men av en bestemt grunn ble det forhindret av andre.

Kan det være mulig at disse frontkjemperne, som kom hjem med livet i behold, mange såret og lemlestet,

LEDELSE:

INO's styre: Kåre Haugerud, Oslo, har vært styrets formann og Odd Isachsen, Oslo, viseformann. Styret består ellers av tre medlemmer og to varamenn.

Styre for Historiehus A/S: Dette styre består av tre medlemmer fra forskjellige landsdeler og en varamann.

Historieutvalget: Utvalget har for tiden fire medlemmer.

SAMMENSLUTNING AV FORBUNDET FOR SOSIAL OPPREISNING OG INSTITUTT FOR SAMTIDSHISTORIE

Et gammelt ønske om å slå disse to organisasjoner sammen til én, er realisert i løpet av året. All den stund FSO og IFS arbeidet omtrent

andre litt heldigere, kanskje fortsatt er tilsidesatt når det gjelder trygder m. m.

Har ikke de hardest skadede fått krigspensjon på likefot med de som deltok på den andre siden.

Er de etterlatte sikret økonomisk, eller er også de unnlatt fra alle menneskerettigheter, bortsett fra å betale skatt.

Jeg må åpent og ærlig innrømme at min viten om frontkjempernes kår er så elendig at det er en skam, og det er sikkert mange med meg som er i den stilling.

Asbjørn Hallan

HUMOR-sveiten

Et tysk ukeblad bragte engang en enquête under tittelen «Det pinligste øyeblikk i mitt liv». Hvert innlegg som ble tatt inn i bladet, ble honorert med 25 D-mark.

En innsender skrev: «Da jeg kom hjem igår aftes, sto min beste venn med armene rundt min kone og kysset henne. Det var fryktelig pinlig for meg. Vennligst send 50 Mark, da det også var meget pinlig for min kone.»

Redaksjonen sendt en sjekk på 75 Mark og vedla følgende kommentar: «Vi går ut fra at det også var meget pinlig for Deres beste venn».

(— innsendt)

nytt fra

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE

Årsberetning 1974

med de samme saker, var det urasjonelt og uøkonomisk å opprette og holde dem begge. Instituttets råd vedtok sammenslutning 20. april 1974 og Forbundets årsmøte gjorde det samme kort tid etter. Fra 1. juli var den nye og samlede organisasjon en realitet, og den fikk navnet Institutt for Okkupasjonshistorie (INO). Det var enighet om at det tidligere institutts styre skulle fungere som INO's interimstyre inntil nye valg kunne finne sted på INO's årsmøte i 1975.

NYE LOKALER

Den leiekontrakt IFS hadde i Tostrups gt. 29, gikk ut sommeren 1974, og samtidig var FSO's kontorer i Kierschows gt. 5 dårlige og uhensiktsmessige. Det var derfor nødvendig å finne nye, egnede lokaler, og saken ble løst ved at INO kjøpte en part i eiendommen Enerhaugplassen 4, for kr. 103.763,—. Kr. 90.000,— ble betalt kontant og resten avgjort med en pantobligasjon. Det er lagt ned et betydelig arbeide med oppussing av de nye lokaler, og innflytting fant sted senhøsten 1974. Foruten til kontorer for INO og «Folk og Land», er det god plass til vårt omfattende bibliotek. Det kan også holdes mindre møter i lokalene.

BOK OM OKKUPASJONSTIDENS HISTORIE

Redaktør Odd Melsom har etter oppdrag fra INO arbeidet med en bok om okkupasjonstidens historie, sett med våre øyne. Den vil foreligge høsten 1975, og det ville være en stor hjelp om flest mulig kunne forhåndsbestille boken.

ØKONOMIEN

De nye lokaler har betydd ganske store utgifter, samtidig som det dessverre må sies at medlemskontingenten har gått noe tregt inn. Allikevel må INO's økonomi sies å være god, noe som vedlagte regnskap vil vise.

MEDLEMSVERVING

I slutten av året forberedte styret en større vervekampanje, som man håper vil føre til en sterk økning av medlemstallet i 1975.

Styret vil til slutt si en hjertelig takk til alle som i det forløpne år har hjulpet INO ved personlig assistanse eller pengebidrag. Våre venners innsats har lagt forholdene vel tilrette for at 1975 skal bli et fremgangens år.

Oslo 25.4. 1975

Vennlig hilsen
Kåre Haugerud
formann

Nordisk landnam . . .

(forts. fra side 2)

Man har spurt, hvad årsagen kan have været til denne udvandring til disse i forhold til de norske bygder fattige og kolde øer, der savner væsentlige betingelser — træ, jern og korn — for et selvstændigt, økonomisk liv. Kun i ringe grad har den været uvilje mot det nye, stærke norske kongedømme, som Harald Haarfager efter slaget i Hafrsfjord har oprettet. Udvandringen fra Norge er nemlig begyndt længe før Harald Haarfager, og den nye norske storkonge har tværtimod haft venner blandt udvandrerne, og han har støttet flere af dem. Motiverne har i overvejende grad været nordisk udlængsel og eventyrlyst og troen på, at øen frembød rigere økonomiske muligheder end den gjorde og senere kom til at gøre, da skovene forsvandt og de forfærdelige vulkanske naturkatastrofer satte ind.

GRØNLAND

Et eget særligt gribende kapitel i Nordens udvidelse over havene er beretningen om landnamet i Grønland.

Herud nåede nordboerne først ved vikingetidens slutning. Landet er først blevet set av islænderen Gunbjørn, der af storm blev drevet ud på havet nordvest for Island. Senere drog Erik den Røde ud på en mærkelig forskningsfærd, hvorunder han undersøgte både øst- og vestkysten, hvad der førte til den islandske udvandring i 986, da han med 35 skibe lastet med hustømmer og kvæg og meget mere søgte op til Grønland. Et undersøisk vulkanudbrud gjorde, at mange af de 35 skibe forliste i åbent hav, og kun med 14 skibe kom han over til Brattahlid i Eriksfjorden, og her i Østerbygden og Vesterbygden — begge på Grønlands vestkyst nær Kap Farvel — udfolder sig snart et nordisk liv ganske som i Island og i det øvrige Norden. Store høvdingegaarde og småbøndergårde; med kirker og klostre, som vi kender fra Poul Nørlunds udgravninger, med blodhævn dramaer, hvorved hele slægter udryddes, og med udfærder til fjerne strande, som Leif den Lykkelige og Thorfin Karlsevnes togter til Vinlands-kysterne i Nordamerika.

UTALLIGE BEDRIFTER

Det er for nutidsslægten aldeles ufatteligt, hvad der her i Europas nordvestlige og Amerikas nordøstlige hjørne er sat ind af mandsmod og vovelyst, af evne til

at trodse sult og kulde, bølger, mørke og tåge for at lære verden at kende og for at udnytte selv de aller fattigste økonomiske muligheder til et nordisk liv, hvis indre bølgegang i lidenskab, i ære og i kamp gik ikke mindre højt end det vide hav, de så ofte fo'r henover, når de gæstede hjembygden i Island og i Norge.

Fra Finlands og Nordnorges udstrakte uendelige ødemarker op over Nordsværiges og Nordnorges fjeldvidder ud over de arktiske have vokser den nordiske kulturkreds gennem utallige navnløse bedrifter af enhver art. Få egne i verden har som denne kaldt på mandens største egenskaber.

Hvordan står Danmarks lave sletteland i alt dette? Det danske folk har i Nordens grundlæggelsestider før år 1000 den samme udadgående kraft som de andre nordiske stammer, men de danske nybygder gik tabt for os, selvom de blev vigtige elementer i Englands, Irlands, Frankrigs og Syditaliens historie.

DANMARKS KAMP MOD SYDEN

Det vi i dag i første række tænker på, når talen falder på, hvordan Norden er blevet til, er, at Danmark på trods af sin geologiske og geografiske samhörighed, sin slettelands-lighed med Nordtyskland, gennem hårde kampe og gennem sin store grænsevold har skilt sin skæbne fra det romersk-tyske rige, har givet sig selv til Norden, så at Ejderfloden og ikke Skagerak blev Nordens sydgrænse, eller som der stor på Rensborgs port: **Terminus romani imperii**, d.v.s. Det romerske Riges grænse. — I midten av det 1. årtusind efter Chr., da de germanske stammesamfund voksede sig store, stansede kong Offa ved Ejderen den saksiske ekspansion, som kong Godfred senere standsede Karl den Store ved at bygge Danevirke og ved at hjemsege hans kyster med sin krigsflåde. Danmark orienterede sig med

ELLERS

forlyder det at danskene i løpet av mai måned kommer til å få et nytt parti med det krevende navnet «Nordisk Folkeparti». Det er foreningen Frit Norden som står bak initiativet, og det meldes at partiets arbeide i første rekke skal dreie seg om å isteden søke en nærmere tilknytning til de andre nordiske land. Hva partiet forøvrig kan ha av fornuftige punkter i sitt program, håper vi å komme tilbake til.

ACHTUNG!

Alle Gegengrupper i Vestfold. Innrykning som vanlig i juni måned.

LL-510

ÖNSKAS KÖPA

Stuga, torp eller mindre gård i södra Norge. 15.000 svenska kronor kontant.

SVAR TILL:

N. R. P. (Privat) Box 162
152 01 STRÄNGNÄS/
SVERIGE

SAMLER

önsker å kjøpe hverve- og propagandaplakater, boken «Legionsminner» og emblemer, merker etc. fra NS-tiden.

Eksp. anv.

HEST

Flott varmblodshingst, ride- og kjørehest, til salgs. Terje Lund, 8900 Brønnøysund, telefon: 386 (kl. 0900—1430). E. kl. 1530: 36 71.

klar bevidsthed mod nord og vest. Godfred, der for et århundrede fremover drog grænselinien mod syd, var samtidig herre over Viken i Syd norge.

Ikke fastlandsgeografien, men **havet og viljen** fører Danmark ind i Norden og fører alle Nordens lande sammen.

KAMERATKLUBBEN

minner om sine møter den annen tirsdag i hver måned. Neste sammenkomst finner sted

tirsdag den 10. juni

i lokalene på Enerhaugplassen 4 (inngang fra Smedgaten). Fremmøte klokken 19.00. Kåserier, hyggelig samvær. Medlemmer av INO er hjertelig velkomne. Vel møtt!

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Georg Lincoln Rockwell:

White Power. Amerikaneren Rockwell var den første til å organisere en Hitler-tro NS-bevegelse etter krigen. Hans bok, *White Power*, er blitt kalt «Det tredje bind» av «Mein Kampf». Når man har lest den, forstår man lett hvorfor Rockwell ble skutt.

482 s. ill., ppb., kr. 35,—.

Helmut Damerau (red.):

Deutsches Soldatenjahrbuch 1975. Ny årgang av et anerkjent og imponerende bokverk, som blir bedre fra år til år. I lettfattelig tekst og med massevis av bilder i svart/hvitt og farger presenteres her det beste i tysk «Soldatentum» og militærtradisjon. 432 s., innb. kr. 65,—.

Olaus Ulven:

Lange skygger. En «landssviker» forteller om sine egne opplevelser i krig og fred — fra «mobiliseringen» i 1940 til innesperringen i norsk konsentrasjonsleir i 1945. 128 s. hft. kr. 5,—.

Finn Kjelstrup:

Den norske kapitulasjon og krigførsproblemet 1940—1945. Kort og lettfattig oversikt over et omstridt kapittel i Norges nyere historie. Med dokumentanhang. 64 s. hft. kr. 10,—.

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—.

R. J. Bender:

The Hitler Albums. Et praktverk i storformat. Billedberetning om Mussolinis statsbesøk i Tyskland i september 1937. Velegnet som gavebok. 144 s. innb. kr. 70,—.

Fosten & Marrion:

Waffen-SS, its uniforms, insignia and equipment. En håndbok med masser av illustrasjoner i farger og svart/hvitt. flott utstyrt og trykt på kunsttrykkpapir. 112 s. innb. kr. 32,—.

Toliver/Constable:

Holt Hartmann vom Himmel! Beretningen om verdenshistoriens største krigsflyver, Erich Hartmann, mannen som oppnådde 352 luftseire under Den 2. verdenskrig. Etter 11 år i russisk fangenskap, vendte han tilbake til Tyskland for å bli kommandør for det nyopprettede Luftwaffes første jetjageravdeling. Spennende lesning. 334 s., ill., innb. kr. 54,—.

BESTILLING

AV ODD MELSOMS BOK

Til INO, Enerhaugplassen 4., Oslo 6. Med dette bestilles eks. av Melsoms bok om okkupasjonstiden.

- Betaling vedlegges med kr. 65,00 pr. stk. (Forsendelsen skjer da portofritt og 10% er trukket fra.)
- Ønskes boken tilsendt som postoppkrav, kommer porto + gebyr i tillegg.
- Kr. sendes som bidrag til utgivelse av boken.
- Samlet beløp kr. sendes vedlagt som sjekk/i kontanter/i frimerker, eller overføres som bank-/postgiro. (Stryk det som ikke passer.)

Navn:

Postadresse:

Vennligst skriv tydelig

Frykt for...

(forts. fra side 1)

I National Front har man bemerket at zionistene spiller en påfallende fremtredende rolle i dette opplegget ved siden av kommunistene og partipolitikerne. De tilkjennegir vel dermed at de er spesielt interessert i å opprettholde den gjeldende maktstruktur på de britiske øyer. «Britain First» nevner navnet på to slike zionistiske organisasjoner, hvorav den ene er «Ajex» og meget hemmelighetsfull med hensyn til sitt medlemskap og sin virksomhet. Den opererer imidlertid i nær tilknytning til B'nai B'rith, så man forstår at interessen ligger på det aller høyeste plan.

Men selvsagt engasjerer ikke disse bakspiller-gruppene seg direkte i de hverdagslige bruduljer. De virker gjennom en rekke fortrinnsvis «sosialistiske» frontorganisasjoner, og så langt reker deres kontrollerende makt, at de i virkeligheten også behersker det ekstreme venstre i Englands politiske underverden. Høyere opp i de ideologiske snirkler har de formodentlig stor nytte av visse parlamentsmedlemmer, som i likhet med en rekke av våre stortingsmenn, er medlemmer av den meget eksklusive foreningen «Friends of Israel». Bare når det gjelder det engelske Labour Party kjenner man til minst 33 av dette slaget.

Likevel er det ikke lykkes å stoppe National Fronts fremmarsj. Hindringene som legges i veien, blir en for en overvunnet og forsert, skriver «Britain First», medlemstallet bare stiger og opplaget til «Britain First» øker stadig.

En av de mest ekstreme kommunistgruppene i England, den utenlandskledede «International Socialists» har derfor gått sammen med andre lignende organisasjoner og forsøker nu å danne anti-National-Front-Komiteer». Disse «anti-fascistene», som de også kaller seg, propaganderer etter velkjent oppskrift. Typisk i så måte er en uttalelse av deres Dr. Jacob Gewirtz, som hevder at «det ikke finnes noe i National Fronts program, som ikke er hentet fra Mein Kampf, Hitlers opplegg for folkemord».

Alle disse «anti-komiteene» knyttes så sammen i en landsomfattende overordnet organisasjon, som bærer det bedrageriske navnet «Democratic Defence» (Demokratisk Forsvar). Øverste leder er en Paul Rose, Labours representant i Parlamentet og — tilfeldigvis (?) — formann i Labour-gruppen av «Friends of Israel».

KOREA NESTE?

At utdrivelsen av amerikanerne i Vietnam har gitt Øst-Asias røde «befriere» blod på tann, var vel noe de fleste hadde ventet. Et av de aller første spørsmålene verdenspressen stilte var da også — som rimelig kan være — «Hvem blir den neste?» Glade festtalere på et kalas i Peking har kanskje røpet litt av opplegget. Der har den kinesiske visestatsminister Teng Hsiao-ping og den nordkoreanske president Kim Il-Sung truffet hverandre under en middag, der det vanket temmelig sterke utfall mot USA. Blant annet skal Teng ha beskyldt amerikanerne for å «opprettholde delingen av Korea» ved å stasjonere sine styrker der. Han roste videre nordkoreanernes «kamp» for å gjennomføre en gjenforening av det delte landet, og understreket at China alltid har støttet koreanerne i denne kampen. Det ville kineserne også gjøre i fremtiden, hevdet han, og sammen med koreanerne skulle de «kjempe den felles revolusjonære sak til ende».

★

OM NOEN VAR I TVIL

Så ofte som våre hjemlige sosialister har bedyret at de er demokrater tvers igjennom, er det vel ikke til å unngå at enkelte har latt seg overbevise. Som litt av en overraskelse virket det derfor da AP-representanten Jan Balstad plutselig på partiets landsmøte erklærte at målet var sosialisme, og demokratiet bare et redskap for å nå frem dit. For oss andre, som ikke er medlemmer av Arbeiderpartiet, men som iallfall har utført praktisk arbeide med redskap, er det en kjennsgjerning, at når

«Vi skal utforske dette nettet av intriger, som så altfor lenge har tilsløret den ødeleggende, anti-britiske virksomheten til disse innvandrere oppviglere», skriver «Britain First» til slutt.

At det så avgjort trengs en opprydning i Old England (og andre steder for den saks skyld), er vi nok ikke alene om å mene. Men vi tror det vil vise seg at National Front har stukket hodet inn i et veritabelt vespelbol.

jobben er gjort, så legger vi fra oss redskapen. Vi håper det ikke er så mange fler som lar seg lure av snikk-snakk. Nu vet vi, hvor vi skal.

★

DÅRLIG SKOLEGANG FOR DE UTVALGTE

Den israelske opinionen er for tiden opprørt over visse forhold innen utdanningssektoren der i landet. Tilfellet er blitt kjent som «Dinosaurusskandalen» og refererer seg til resultatene av en kunnskapstest, som hundre israelske høyskoleelever ble underkastet. Blant svarene ble det notert at en dinosaur var navnet på en tidligere amerikansk president, og at Canada, Mexico, England og Russland (!) var amerikanske delstater. De øvrige svarene skal ha ligget på omtrent det samme nivå. De utvalgte elevene var utvalgte i dobbelt forstand, idet de hadde det til felles, at de søkte om opptagelse i den israelske statstjenesten. Vi vet ikke hvordan det forholder seg med dem, som jobber der fra før, men om deres geografikunnskaper er på linje med de vordende tjenestemenns, da forstår vi at man har grenseproblemer i Midtøsten.

★

JAMEN DET SYNS VI DA!

I et nummer av bladet «Nyt Tidsskrift» årgang 1886 skriver J. E. Sars følgende: «Stuart Mill uttaler frykt for, at demokratiet lett kan utarte til et middelmådighets regime, hvorved samfunnet forpupper seg innen nedarvede sedvaners og fordommers døde bark. I et demokrati er det mengden, som styrer, som angir tonen og bestemmer den offentlige mening. Men hva er mengden anent enn en samling middelmådigheter...?» Slik kunne altså en forstandig mann skrive i det forrige århundre. Hva hans kommentar ville ha blitt idag, overlater vi til leserne å tenke seg.

★

BRÅK I VENTE?

Dagspressen kan fortelle at Norge etter hvert har fått et antall av omkring åtte tusen muhammedanere blant sine minoriteter. De fleste av dem er pakistanere og diverse uttallelser tyder på at in-

tegreringen av disse menneskegruppene ikke går helt etter oppskriften. De føler seg desavuert av nordmennene, som åpenbart føler forskjell i mer enn i hudfargen. At den tidligere Døvekirken i Oslo skal omgjøres til moské, vil trolig ikke fremskynde integrasjonen, så det er formodentlig realistisk å regne med at vårt samfunn også i fremtiden vil ha eksotiske minoriteter med helt spesielle krav overfor oss. Til et bestemt tidspunkt var det vel også slik i USA og England, at negrenes antall bare utgjorde åtte tusen...

★

OM ARTENES FORSVINNELSE

Fader Darwin lærte oss om artenes opprinnelse, og ble til å begynne med ønsket dit peppern gror for sitt revolusjonerende «syn» på saker og ting. Hans moderne motstykke vil måtte skrive om artenes forsvinnelse, og etter den rådende mentaliteten å dømme ville han bli minst like upopulær. Trass i enkelte organisasjoners utrettelige arbeide for å komme de truede arter til unnsetning, later det til at folk i sin alminnelighet ikke bekymrer seg over at enkelte arter blir borte. Når det gjelder såkalte «skadedyr» er man nesten bare glad til, og nekter å innse hvilken rolle alle livsformer spiller for naturens balanse på jorden. Det kan derfor være på sin plass å minne om at omkring 300 pattedyr-arter er forsvunnet siden vår tidsregning begynte. Og av dem hele 200 arter bare i vårt århundre.

★

RELIOLOGISK

Om kommunisme og nazisme etc. er det i årenes løp blitt skrevet både meget og merkelig. Lite av det er egnet til å imponere, dog hender det at skrivekarlene streifer inn på noe, selv om det kanskje ikke var hensikten. Et slikt tilfelle er det følgende, som vi har stjålet fra Eric Hoffers «The True Believer»: «Des fleste innser den religiøse karakter i både bolsjevik- og nazi-revolusjonen. Svastikaen såvel som sigden og hammeren er i samme klasse som korset. Det seremonielle i deres parader er som seremoniellet i en religiøs prosesjon. Tros-

setninger, helgener, martyrer og hellige graver. Både den bolsjevikiske og den nazistiske revolusjon er nasjonalistiske bevegelser. Den nazistiske revolusjon var det fra begynnelsen, mens bolsjevikenes nasjonalisme kom senere.» Ja, slik kan det også sies. Hvem vet, om 500 år vil vi kanskje finne Hitler og Lenin nevnt blant de store religionsstiftere.

★

VENDER HITLER TILBAKE?

Tittelen innebærer ikke at den flere og åtti-årige tyske fører skal gjøre et personlig «some back». Men en rundspørring i Vest-Tyskland viste at hele 27% av inbyggerne holdt det for mulig, at «en ny Hitler» kunne dukke opp hvis krisene og terroren i demokratiet ble stort verre. På den annen side skal det innrømmes at 47% mente det ikke fantes noen sjans mer for tyske hitlere. Det er særlig de yngre årganger som ser «lyst» på mulighetene for en ny førerskikkelse. Det fremgår ikke av enqueteen hvorvidt de som holdt det for mulig også i en eller annen grad ønsket at det skulle skje. Vi synes prosenten er brukbart høy, tatt i betraktning hvilken anti-hitlersk propaganda de samme unge generasjoner i Tyskland er blitt utsatt for siden 1945. Til en sammenligning kan det kanskje nevnes at det vel ikke var så svært mange, som våget å sette en knapp på Kristus heller — bare 30 år etter korsfestelsen.

FOLK og LAND

Enerhaug pl. 4 — Oslo 6
Telefon 19 06 71

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

**FOLK OG LAND
I DANMARK**
2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

★

Abonnementspriser 1975:

Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssaig kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo